

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Acta Ecclesiae Mediolanensis

Acta Synodalia Dioecesana Ecclesiae Mediolanensis, Pars Secunda

Borromeo, Carlo

Brixiae, 1603

De Cereis, & Eleemosinis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11399

tur, qua omnes quicumque euocati sunt conueniant, vt nulla interposita mora ad illud procedatur.

Ibidem.

Cautio sit, vt ne simplices homines quidquā superstitionis causā apud mortuum in feretro, aut in eius manibus ponant: aut aliud quod superstitionis speciem præferat, aut suspicionem habeat, committant.

Ibid. p. 158

Cadauer cum effertur, via procedatur, quæ à domo ad ecclesiam recta, ac breuis sit: si verò vsq; adeo breuis & cōpendiosa est, vt ordines eorum qui comitantur funus, intra illius fines contineri non queant, tunc via paulò longiori funus ducatur: idq; iussu, concessive sacerdotis qui funeri præest.

Ibidem.

Sermo si quis in funere habebitur, non domi, aut alio eiusmodi loco, sed in ecclesia habeatur.

Prou. I. vlt pag. 36.

Nemini quemquam in funere laudare liceat, nisi & personam, & laudationem scriptam ante probauerit Archiepiscopus: liceat tamen in funere cōcitionem habere, quæ tota referatur ad humanam miseriam fidelium oculis proponendam, omnesq; ad vigilandum, & se parandum cohortandos, vel ad alia huius generis documenta tradenda.

Prou. 4. vlt.

Qui in funere officijs ve funeralibus, vel exequijs quidquam vt infra peccarit; eius funeris, officij ve funeralis omni elemosina emolumentoque careat omnino: pœnaq; sit Episcopi arbitrio, tam ei si acceperit, quam Præfecto, Rectorive qui dari curauit, consenserit, permiserit ve.

Quicumque à funere, funeralibus ve officijs eiusmodi abfuerit.

Qui item ad temporis, vel officij punctum ab Episcopo præstitutum non adfuerit.

Qui funere, officio ve pro mortuis non peracto discesserit, quod sit dum corpus sepulturæ traditur.

Rursus, qui non peractis funeralibus officijs discesserit.

Qui item habitu, prout Episcopus præscripserit, non cōuenierit, interfuerit ve.

Qui contra decretorum prouincialium præscriptum quidquam in illis peccarit.

Qui item alia cōmiserit ex ijs, ob quæ Episcopi iussu pro absente habendus sit.

Qui item funeris, exequiarumq; curatores, vtpote antiani, vel alio vocati nomine, per se muneris sui partes non obierint.

De Cereis, & Elemosinis.

Quoniam antiquissimi est ecclesiastici ritus, cereos accensos in exequijs, & funeribus ducendis adhibere; caueat Parochus, nè mortuorum corpora ad ecclesiam comiteretur sine lumine, etiam si gratis id officij præstet.

Luminaria verò, cerei, & funalia, quæ ob sanctiores significaciones in funere à quibuscumq; etiam dignitates obtinentibus, & ecclesiæ maioris canonicis accensa deferri decretum est; ne ante restinguantur, quàm totum officium etiā sepulturæ ritè absolutum sit: quòd si ex causa corpus tunc fortè sepeliri non possit, nec corpus tamen insepultum sine lumine relinquatur.

Quòd de luminum numero, & pondere, ac etiam de elemosina auctoritate Archiepiscopi præscriptum fuerit, id omnino seruetur. interim Parochi, alijque caueant, ne hæredes defunctorum grauent immoderatis sumptibus, maxime cum aliqua auaritiæ suspitione.

Si mortuorum hæredes ita se impie gesserint, vt religiosum exequiarum institutum negligentes, Cruci, clericis, & funeri debita lumina adhibere nolint; cogantur auctoritate Archiepiscopi ea comparare, quæ necessaria videbuntur.

Candelæ omnes, cerei, & quæ intortitia vocantur, qui circum crucem, & cadauer ad ecclesiam deferuntur, & alia quæ circa feretrum, & in altaribus, ac reliquis in locis, dum diuina officia in funere celebrantur, heredum impensa accenduntur, ita Deo oblata etiam intelligantur; vt eius ecclesiæ sacrificiæ, in qua mortui corpus humanum erit, continuo addita sint: ita tamen, vt liceat Rectori ecclesiæ, vel ijs ad quos alioqui ipsi cerci pertinerent, quòd diuinis officijs supererit, in aliam eiusdem ecclesiæ usum, vel etiam ad vitæ suæ dispensationem arbitrato suo conuerrere.

Exequiarum, sepulturæ, & annuariarium causa nemo quidquam paciscatur,

Prou. I. vlt pag. 158. Prou. 6. vlt pag. 103.

Dix. II. p. 413.

Prou. I. vlt

Prou. I. vlt. decret. 16. pag. 67. Dix. II. p. 413.

Prou. I. vlt

aut cum auaritiæ suspitione exigat; sed ijs elemosinis contentus sit, quæ aut consuetudine probata dari solitæ sunt, aut Archiepiscopi auctoritate probatæ fuerint, aut deinceps probabuntur.

Qua in re illud etiam seruetur, nè tantum clericis, quantum sacerdotibus loco adhibeantur.

Ibidem. Miserabilium autem personarum, quibus mortuis nihil, aut ita parum superest, vt suis impensis humari non possint, exequiæ gratis omnino fiant.

Pro. 4. vtsu. Eleemosina, quæ clero ob funus, aut defunctorum officium datur; ne in ecclesia, cœmeteriove, aut spectante populo, sed eo remoto, locoq; sperato, factis exequiis officijsve, distribuatur.

Ibidem. Ne pactiones de funere, aut de exequiis pro mortuo celebrandis cum defuncti hærede, aut alio ad quem pertineat, à Parocho, aliove ea conditione fiant, vt certa ceræ pars, quæ exequiarum officijs supererit, ipsi hæredi, aut alteri restituatur.

Ne Parochi, alijve clerici, neq; item exequiarum curatores, alijve, quicunq; in funere operam ponunt, pignora capiant, quibus sibi caueant de funerali elemosina, aut de eorum opere in funere præstito mercede.

Pro. 4. vtsu. Pro crucibus autem, & quæ circa cadaver, aut cœnotaphium disponuntur; pro campanis item, lampadibusve, aliove prætextu, aut nomine, nihil præterea capiat, exigatve, nec capitulû, nec quilibet de capitulo, nec rector, nec sacrista, custos, aliusve clericus quicunq; nisi si quid est, quod fabricæ, aut sacristiæ campanarum nomine dari piæ consuetudinis Ordinarius esse censuerit, idque verè in eum vsum cedat. At pro crucibus nihil omnino, quouis etiam fabricæ vel sacristiæ nomine accipi liceat.

Ibidem. Capitula, canonici, & alij ministri quicunq; sint ecclesiarum, ne cœnotaphij quod in officio pro mortuis ex tabulis struitur, nomine quidquam capiant.

Ibidem. Quantum clericorum vtsuato nomine dari solet, tantum custodibus, qui in minoribus ordinibus constituti sunt, detur; si in sacris fuerint, habeant quantum sacerdotum nomine datur.

Qui verò custos, vel crucem prætul-

erit, vel campanas pulsauerit, tunc ille accipiat, quod eo nomine tantum dari statutum est.

Eius generis homines, & alij qui in funus se ingerunt, nec quidquam opere ponunt, nisi omnino consequntur.

Ne clerici, neve alij quicunq; sint, qui aliquam in funere curam ponunt, vestes, indumenta, ornamenta ve cadaueri adhibita, nisi à sponte offerentibus accipiant; sed gratis, ac sine mora ijs ad quos pertinent, omnia planè restituant.

Pro loco in quem mortuus inferitur, à nemine, ne sacristiæ quid. m. aut fabricæ, ecclesiæ, aut confraternitatis zelicus, alteriusve pij vsus nomine, quidquam prorsus exigatur: piæ tamen & laudabiles consuetudines seruantur.

De ritu funerum.

Officium, seu officij exequiarum, illa pars quæ litanias sequitur, & incipit, vsque in vita, nullo modo omittatur; sed totum omnino absoluat, etiam si ex causâ corpus tunc sepulturæ nõ tradatur.

Quod antiquissimi est instituti, illud quantum fieri poterit, retineant Parochi, & alij funerum curatores; vt Missa præsentem corpore defuncti pro eo celebretur, antequam in sepulturam inferatur; cuius quidem celebrandæ locus in officio exequiarum adnotabitur.

Laicum hominem defunctum, quouis etiam generis, gradus, dignitatisve nomine illustrem ne clerici efferat; sed laici: qui alicuius confratriæ etiam esse possunt.

Non liceat laicis hominibus, etiam confratribus, aut alij societati adscriptis, mortuo cuius funus agitur, totum officium sepulture præstare; sed sacerdotes & clerici eo nomine vocati id totum perfectè expleant: poterunt tamen confratres, si clerici desint, in cantandis psalmis, & litanijs sacerdoti respondere.

De sepultura.

Consuetudo multis locis intermissa mortuos in cœmeterijs sepeliendi resti-